

Katona és keresztény?

Peter Walpot (1521-1578) posztónyíró volt Tirolban. Hatévesen végignézte, hogyan égetik el máglyán az eretneknek nyilvánított újrakeresztelőt, Georg Blaurockot. Később csatlakozott az újrakeresztelőkhez, végül a hutteriek¹ közösségének vezetője lett 1565 és 1578 között (ezt az időszakot nevezik a hutteriek története aranykorának). Szavai több mint 400 év múltán is aktuálisak.

*

A HAMIS KERESZTÉNYEK a felebaráti szeretettel díszítik magukat, és azt mondják: „Ne siessek felebarátom segítségére, ha megtámadják, és az a veszély fenyegeti, hogy megölik, én viszont meg tudnám akadályozni ezt? Ez mindenkinek kötelessége, hiszen Isten megparancsolta: Ugy bánjak a felebarátommal, ahogyan szeretném, hogy velem bánjanak.”

Ilyen segítséget, akart nyújtani Péter apostol is az Urnak, de Krisztus meggyógyította azt az embert, akire Péter lesújtott, és megsebesítette. Jézus elutasított minden olyan segítséget vagy szeretetet, amely által mások kárt szenvednek, és gyűlölet támad ellenük. Jézus még ma is ezt teszi. Szeretnünk kell legrosszabb ellenségeinket is, nem pedig gyűlölnünk, még akkor is, ha közösen vagy egyénileg bántanak minket. „Ha az egyik tag szenved, mindegyik vele szenved”, mondja Pál.

Krisztus szeretete türelemből és szeretetből áll, és senkit sem sebesít meg egy másik ember iránti szeretet kedvéért. Ha másképpen cselekednénk, akkor szakítanánk az ellenségeink iránti szeretettel, és elhibáznánk Krisztus útját. Az eredmény a kölcsönös segítségnyújtás külsődleges szövetsége lenne, ahogyan az egész világ teszi: Segíts nekem, akkor én is segítek neked! De bárhol

is sietnek igaz keresztények mások segítségére, akik bajban vannak – legyenek azok barátok vagy ellenségek –, ennek bántás nélkül kell történnie. Az igazi keresztényi szeretet nem sért meg senkit, sem barátot, sem ellenséget.

Az emberek azt mondják: „Egyetlen bibliai hellyel sem lehet bizonyítani, hogy ne viseljünk kardot.” Holott a Biblia sok helyen és különböző módokon világossá teszi, hogy a bosszú, a háború, a harag és az erőszak tilos. Ha pedig tiltva van, akkor az ezekhez használt fegyverek is tiltva vannak. Mert ha megparancsolják neked, hogy hagyd abba a disznópásztorkodást, és légy városi tanácsnok, akkor le kell mondanod a disznók hajtására használt botról is.

TE KERESZTÉNY AKARSZ LENNI, ennek ellenére képmutató módon fegyvert is akarsz viselni, hogy a többiek ne vegyék észre, hogy keresztény vagy. Krisztus követője akarsz lenni, és ennek ellenére alkalmazkodni akarsz a világhoz. Az ilyen kétszínű, őszintétlen képmutatók olyanok, mint az öszvérek (amelyek se nem lovak, se nem valódi szamarak), mivel még a világnak és az embereknek akarnak tetszeni. Ezek nem Krisztus szolgálói, hanem a világ szolgálói: annak akarnak tetszeni.

Ok hamar megvádolnak minket, ahogyan a zsidók vádolták Krisztust és követőit: „Ellene mondanak a császárnak, megtiltják az adószedést, nem akarnak engedelmességet, nem akarnak felettes hatóságot. Saját uraik akarnak lenni, és ők maguk akarnak királyt kinevezni.” Krisztust és követőit vádolják azzal a korlátlan ellenségességgel, amely a saját szívükben lakik. Krisztus azonban, és az ő követői is ártatlanok: leteszik a fegyvert és az uralkodást, s olyanok, mint a mészárszékre vitt bárányok.

De állítsd csak előtérbe e világ valamelyik gyermekét – az állítólagos keresztényeket, akik kardot viselnek –, és aztán lásd, nem civakodnak-e az uralomért, és nem próbálják-e meg zsoldosaik segítségével elérni azt! Mindegyik maga akar uralkodni, hogy senki se legyen úr fölötte.

MI AZONBAN CSAK SZOLGÁK MARADUNK, ahogyan a mi mestereink, Krisztus, aki nem azért jött, hogy kiszolgálják őt. Nekünk nem

kell gondban lennünk a felsőbb hatóság miatt. Épp elég uralkodót találunk. Csak arra ügyeljünk, hogy keresztények maradjunk, türelmesek legyünk és megőrizzük a Bárány győzelmét az Atya dicsőségére. Krisztus megmutatta, hogy az ő országa nem e világból való. Elmentek, amikor királlyá akaratták tenni. Megtagadta az örökség elosztását a veszekedő testvérek között, és a halalos ítélet meghozatalát a házasságtörő asszony ellen. A Krisztusban élő hívő ma sem tesz ilyeneket.

Krisztus megparancsolja, hogy követői az ő nevében a bűnök bocsánatát hirdessék az egész világon. A keresztény hitvallásban azt mondjuk: „Hiszem a szent keresztény egyházat a bűnök bocsánatára”. Mindez hiábavaló lenne, sőt, a bűnbánatról szóló prédikáció értelmetlen lenne, ha nekünk, keresztényeknek halalos ítéletet kellene hoznunk, mert ez megfosztaná a bűnösöket ettől a kegyelemtől. Ezért a keresztényeknek semmi közük sincs ahhoz, hogy ítéletet mondanak egy ember testéről és életéről. Mivel nekünk kötelességünk Jézus Krisztus kedvéért megbocsátani a bűnösök bűneit és kihágásait, hogyan ítélnénk halálra a bűnöst? Akkor hiábavalóak lennének Krisztusnak Péterhez intézett szavai is, hogy hetvenszer hétszer bocsásson meg testvéreink.

Ha betű szerint megtartanánk Mózes törvényeit, akkor egyetlen bűnösnek sem bocsáthatnánk meg – mert mihelyt nyilvánvalóvá válna a bűn, meg kellene hoznunk a törvény szerinti ítéletet is a bűnös fölött.

A világnak megvan a maga törvénye. Mózes korában a zsidóknak megvoltak a maguk törvényei a testre és az életre vonatkozóan, és azok nagyon különböztek a világi törvényektől. Ugyanígy a keresztényeknek is megvan a Krisztus által megszabott rendjük, és megvannak a sajátos törvényeik, amelyek mások, mint a zsidó törvények. Mert Krisztus országa nem testi, hanem lelki valóság. Ez a béke országa, ahol nincs veszekedés, nincs jogvita, és nem létezik a kard használata.

Peter Walpot

Forrás: Der Pflug, 2003. április

¹ Jakob Hutter a 16. században Jézus evangéliuma és az Apostolok cselekedetei szellemében olyan közösségeket alapított, amelyek teljes vagyongözösségben éltek. Az alapító az erőszakmentességet és a felnőttkeresztiséget is lényegi elemnek tekintette. A róla elnevezett „hutterieket” üldözték, megölték vagy száműzték. Hutteri közösségek ma is léteznek, például az ún. „Bruderhof”-ok Ausztriában, Németországban, Angliában és az USA-ban.